

bureauet eller anden Stilling min anbefaling, ringede en Ven af mig, en Folketingsmand, mig op i Telefonen. Jeg kan godt sige, hvem det er, skønt jeg bryder mig i og for sig ikke om at føre Vidner. Jeg mener, jeg staar saaledes i denne Sag, at det ikke er nødvendigt; ingen i denne Sal vil, tror jeg, tvivle om, at det er rigtigt, naar jeg siger, at der i Wulffs Henvendelse til mig ikke var Antydning af Pres eller Trusel. Jeg har før nævnt Redaktør Marinus Kristensen, hvem jeg straks ringede op og spurgte, om Wulff ikke kunde faa en Plads i Udlandet som Korrespondent til „Social-Demokraten“ — det kan Marinus Kristensen bevidne. Den Folketingsmand, jeg sigter til, er det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer. En 3—4 Dage efter, siger jeg, at Marius Wulff havde været hos mig og faaet sin anbefaling, ringede Hr. Folketingsmand A. C. Meyer mig op og sagde til mig, at en Bekendt af ham, Redaktør Samuelsen ved „Folkets Avis“, havde meddelt det ærede Medlem, at Hr. Marius Wulff, der i nogen Tid havde været Medredaktør ved „Folkets Avis“ sammen med Redaktør Samuelsen, arbejdede paa en Pjece, der vilde afsløre mig og Stauning og Marinus Kristensen og andre af Socialdemokratiets Tillidsmænd. Jeg sagde til den ærede Folketingsmand, at det forekom mig ganske ufatteligt, thi for nogle Dage siden var den samme Mand oppe hos mig og vilde gerne have en anbefaling til en Stilling i Udenrigsministeriet, og jeg gav ham en anbefaling — det kunde jeg slet ikke tænke mig. Ja, sagde Folketingsmand A. C. Meyer, men det er alligevel rigtigt nok, han vil afsløre dig og andre. Saa sagde jeg: Ja, saa staar man her overfor en Psykologi, som jeg ikke ønsker at fordybe mig nærmere i, overfor noget saa enestaaende og topmaalt! Men saa maa han jo gøre det, der er ikke noget at afsløre, jeg har en god Samvittighed, og vi har det oppe paa „Social-Demokraten“, lad ham afsløre, lige saa meget han vil, deri blander jeg mig ikke. Det er, som sagt, Folketingsmand A. C. Meyer, som sidder der, som er mit Vidne paa, at saadan og netop saadan og hverken anderledes eller indskrænket faldt Talen.

Saa kom Pjecen, og i den Presse-kampagne, der nu er rejst, foregaar der et underligt Dobbeltspil, en Slags — jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal kalde det, en Slags Sammenblanding af Hr. Marius Wulff før Pjecen og efter Pjecen. Man angriber mig for, at jeg har anbefalet Manden, før han havde afsløret sig selv, og samtidig

tager man ham til Indtægt mod mig og citerer Manden i Bladene, i en vis Del af Pressen, sender hans Erklæringer ud gennem Ritzaus Bureau for at anvende ham mod mig, efter at han har afsløret sig selv. Jeg synes ikke, man herved giver mig lige Vilkaar med andre Politikere. Jeg erindrer fra i Fjor, at en daværende højtæret Minister blev angrebet — og skarpt angrebet —, fordi han efter Angriberens Mening havde misbrugt et Privatbrev en anbefaling fra en anden Mand til en tredje Mand. Det var Justitsministeren i det forrige Ministerium (Rytter), som efter Angriberens Mening havde misbrugt denne private og fortrolige Skrivelse. Det blev han angrebet for her. Men det ærede Medlem Hr. Pürschel og hans Parti opretholdt denne Minister. Nu angribes jeg, fordi en anden Mand har misbrugt en anbefaling fra mig. Jeg synes ikke, det er ganske lige Vilkaar.

Jeg vil gerne til Gengæld for den Forespørgsel, det ærede Medlem Hr. Pürschel har stillet til mig, spørge ham, hvad han havde at udsætte paa og vidste om Hr. Marius Wulff før dennes Selvførelse gennem Smædeskriftet. Var der det ærede Medlem Hr. Pürschel noget ufordelagtigt bekendt? (Afbrydelse: Ja). Ja, da vil jeg gerne spørge ham om, hvad han ved. Der var ikke mig noget bekendt, der kunde forhindre, at han fik en saadan Stilling, som jeg her har omtalt. Han var og er, saa vidt jeg ved, endnu den Dag i Dag Medlem af Journalistforbundet, af sin Fagorganisation, han staar der som anerkendt Medlem. Efter hvad der er sagt mig i de sidste Dage, vil det ikke vare længe, men han stod den Dag, han søgte mig, som Medlem af Journalistforbundet. Nu er det nemt nok at stemple denne Mand, efter at han har afsløret sig selv, men hvem, det ærede Medlem eller andre, vidste noget om ham, før han afslørede sig? Det er noget, som kan hænde enhver Medborger, at han bliver bedraget; men man kan ikke angribe den, som bliver bedraget, det er dog Bedrageren, man bør angribe. I Stedet for tager man denne Mand til Indtægt og citerer ham. Man siger, jeg er alt for godhjertet. Ja, jeg havde haft den Tro til den danske Presse, at et saadant Smudsskrift overhovedet ikke var blevet omtalt i noget hæderligt dansk Blad, men da det nu skete, og jeg blev spurgt om Sagen, sagde jeg til en Interviewer, at hvis det Skrift blev omtalt i Udlandet, vilde jeg udsende et kategorisk Dementi. Pressen vedblev at tale derom, og saa har jeg anlagt Sag, og nu staar jeg her og er naturligvis